

Matinkylän Pirtin klubi 7.11.2017**VAIHTOEHTO EU:lle TIEDOTUSKESKUS r.y. (VEU)****VEU:n puheenjohtaja, varatuomari****Arjo Suonperä: EU:n liittovaltiokehityksen eteneminen**

Euroopan Unioni (EU) röyhistelee kuin lainahöyhenissä liittovaltiona, vaikkei ole edes valtio, vaan vain eräiden länsimaiden kansainvälisellä sopimuksella perustama yhteenliittymä sopimuksessa mainittujen asioiden yhteiseksi hoitamiseksi. EU käyttää organisaationsa eri osien ja toimijoiden ja useiden instituutioittensakin osalta samanlaisia nimityksiä kuin valtiotkin ja se hämää ihmiset luulemaan, että EU on valtio, josta ei voi erotakaan. No Englannin Brexit nyt näytti käytännössä, että EU:sta voi erota, jos poliittista tahtoa löytyy.

EU on tietysti mielessä valtiota nerokkaampi keksintö kuin valtio, koska se on onnistunut esiintymään kuin valtio, mutta laiminlyömään valtion useat keskeiset velvoitteet siitä syystä, että niitä ei ole perustamissopimuksessa sovittu sen velvoitteiksi, kuten työllisyys- ja sosiaalipolitiikka, kansalaisten turvallisuus, demokratia ja oikeudet jne.

EU:n yksinomaiseksi toimivalta-alueiksi on perustamissopimuksessa vahvistettu neljä perusvapautta: pääomien, tavaroiden ja palvelusten sekä työvoiman vapaa liikkuvuus EU-alueella. EU:n ainoaksi ns. perusarvoksi on vahvistettu Rooman sopimuksessa, jonka on Lissabonin sopimuksessa todettu olevan edelleen voimassa, vapaaseen kilpailuun perustuva markkinatalous. Näillä perusvapauksilla ja perusarvolla on voitu ja voidaan torjua kaikki merkittävät muutokset ja rajoitukset, jotka pankkiiri- ja pääomapiirien etujen vastaisesti pyritään saattamaan EU:n tehtäviksi toteamalla, etteivät sellaiset muutokset kuulu EU:lle sovittuun toimivaltaan. Toki monia asioita esimerkiksi sosiaalisen ulottuvuuden ja luonnonsuojelun alalla voidaan selvittää ja suositella EU:n puitteissa, mutta sitovat päätökset ja niiden täytäntöönpano ovat eri juttu.

EU:n edeltäjää yritettiin aikoinaan perustaa sotilasliittona kohta II maailmansodan päättymisen jälkeen toimimaan sosialistileiriä vastaan ja niiltä ajoilta kai perinnöksi on jäänyt EU:lle erityinen viehtymys sotilaspolitiikkaan inhaa itää vastaan.

Ilman omaa armeijaakin EU on onnistunut USA:n tuella ja neuvoilla laajentumaan muutamista perustajavaltioistaan 28 eurooppalaista jäsenmaata käsittäväksi globalisaation eli maailmankaupan jo kaiketi suurimmaksi toimijaksi, joka on tehnyt vapaakauppasopimuksia ja havittelee niitä lisää, kuten USA:n ja Australian kanssa.

Mikään rauhanjärjestö ei EU ole ollut, sillä on omat jäsenmaitten palkka-armeijoista koostuvat ns. nopean toiminnan joukot, joiden ylläpidon ja varustelun ne jäsenmaat, jotka joukot EU:n käyttöön toimittavat, myös maksavat. Tämän lisäksi EU:n sotilaallinen ulottuvuus on sidoksissa ja alistettuna Naton sotavoimille. EU-jäsenyyden kautta jäsenmaissa on tietyin edellytyksin voimassa myös kuolemantuomiojärjestelmä.

EU:n vuotuinen talousarvio liikkuu 150 miljardin lukemissa ja on kasvamaan päin. Suurimmaksi osaksi se katetaan jäsenmaksutuloilla. Jäsenmaksujen brutto-osuudet tulee aina maksaa EU:lle, joka jakaa tukia eri alueille, pääosin eli noin 75 % tuista maatalous- ja rakennepoliittis tai aluetukena, jotta Ranskan maanviljelijät ja uudet jäsenmaat entisistä sosialistimaista saataisiin pidettyä mukana. Jäsenmaitten nettomaksajien, kuten Suomen osalta jäsenmaksun todellista suuruutta eli bruttojäsenmaksua salaillaan ja sen sijaan esitellään vain nettojäsenmaksun nimellä kulkevia lukuja, joissa maksetuista bruttojäsenmaksuista on vähennetty jäsenmaan alueelle maksetut EU-tuet ja avustukset.

Suomen bruttojäsenmaksu on jo useana viime vuotena ollut noin 2 miljardia euroa vuodessa, joka on maagisesta saman suuruinen luku, kuin pääministeri Sipilän hallituksen harjoittaman vuotuisen leikkauspolitiikan ns. kestävyysvajeen nimissä toteuttama ja vaatima vuotuinen 2 miljardin leikkaus valtion menoissa. Oikean jäsenmaksumenon suuruutta on ollut vaikea selvittää myös sen vuoksi, että EU:n tukien maksuja on voinut siirtyä seuraavalle vuodelle, jolloin sen vuoden nettomaksut ovat näyttäneet tiedotuksessa todellista pienemmältä. Esimerkiksi vuodelle 2017 on budjetoitu EU-bruttojäsenmaksuiksi 1,903 miljardia euroa ja vuodelle 2018 1,984 miljardia, jonka päälle tulevat Suomen menettämät tullitulot EU:n ulkopuolisista tuontimaista yli 100 miljoonaa euroa vuodessa sekä EU:n käyttöön annetun nopean toiminnan palkka-armeijajoukon kustannukset sellaisina vuosina, jolloin asevoima on EU:n käyttöön annettu. Puolustuspoliittisen ulottuvuuden kasvattaminen kiihtyvillä asehankinnoilla ja kyberturvallisuuskeskuksella tms. lisää vuotuisia Suomen EU-kuluja entisestään.

Onhan Suomella myös vielä ratkaisematon ongelma, miten se aikoo rahoittaa 10 miljardin suunnittelemansa hävittäjä- ja merivoimien kaluston ostot, kun

useallekaan vuodelle jaettuna Suomen budjetti ei yhdessä EU-jäsenmaksujen kanssa tällaista kestä.

EU on ollut samalla myös keino, jonka avulla maailmansodan hävinnyt saksalainen suurpääoma on päässyt mukaan globaaleille markkinoille. Saksan nousu EU:n suurimmaksi vaikuttajaksi ja rahoittajaksi on sanottu olleen myös ratkaiseva viimeinen niitti Englannin EU-erolle.

Kolmanneksi suurimman maksajan ero EU:sta on luonut EU:lle ison rahoitusongelman, millä paikata vuodesta 2021 vuotuinen yli 10 miljardin jäsenmaksuvajaus. Joko EU:n kuluja pitäisi supistaa tai muitten jäsenmaksuja korottaa. Kun Suomen jäsenmaksuosuus on ollut noin 1,4 %, tekisi korotus Suomellekin selvästi yli 140 miljoonan vuotuista lisäystä jäsenmaksuunsa. Kun jäsenmaksu pääosin määräytyy jäsenmaan bruttokansantuotteen suuruudesta ja se on ollut Suomessa kasvamaan päin ja kun EU pystyy yksin määrittelemään tuon kansantuotteen laskutavankin, niin jäsenmaksu tulee merkittävästi nousemaan, varsinkin kun EU:n menot todennäköisesti vain kasvavat, eikä vähiten puolustuksen menot ja niihin liittyvät tuet, kun sotapolitiikka Ukrainan kriisin myötä tuntuu vain kasvavan EU:n agendalla.

Saksa on selvästikin päättänyt käyttää hyväkseen Englannin EU-eroa ja jatkaa EU:n kehittämistä yhä enemmän liittovaltion suuntaan, koska EU:n ylivoimaisena johtajana Saksa saa hyötyä pystyessään yhä laajemmin sitovasti sanelemaan muille maille, miten näitten on toimittava ja käyttäydyttävä, koska se, joka maksaa, määrää myös tahdin. EU:n komission puheenjohtajan Jean-Claude Junckerin linjapuhe viime syyskuulta heijasteli juuri tätä linjaa. Eräillä tahoilla puhe tiivistettiin kolmeen kohtaan ”Yksi nopeus, yksi valuutta, yksi puheenjohtaja” tai toisaalla ”Mehr Euro, mehr Brussel, mehr Geld”. Toistaako historia itseään ja Suomeen saadaan taas kuningas Saksasta. Pääministeri Sipiläkin kiirehti pitämään puhetta hyvänä, mitä nyt vähän vikisi, ettei Suomi kannattanut euromaitten yhteisvastuun lisäämistä.

Juncker vaati EU:lle uutta superjohtajaa, kaikkien jäsenmaitten liittymistä euroon eli EMU-järjestelmään ja pankkiunioniin, ns. kuripolitiikan koventamista ja taloudellisen jäsenmaitten itsenäisyyden kaventamista, pankkiunionin loppuunsaattamista yleisen talletussuojan käyttöönotolla ja pankkisääntelyn ulottamista pankkien kanssa kilpaileviin finanssitoimijiin ja valtioiden pankeilta saatavien luottojen rajoittamista, valtiovakuudellisten luottoinstrumenttien käyttöön ottoa ja verkkopankkitilien avaamista erilaisille välittäjille ja verkkokauppiaille. Ranskan pankkiiripresidentti Macron taas vaati euromaille yhteistä budjettia ja valtiovarainministeriä.

EU on siis käytännössä pyrkinyt ja ihmisten silmissä onnistunutkin esiintymään liittovaltiona, mutta se haluaa Saksan johdolla vielä syventää tätä kehitystä. Siinä sitten sosiaalipolitiikka ja demokratia jäisivät tulevaisuudessa kolmannen sektorin puuhasteluksi, kun liittovaltio keskittyisi globalisaation ja kaupankäynnin edistämiseen sekä vaikutusvaltansa laajentamiseen uusia jäseniä ottamalla ja aseellista ulottuvuuttaan kehittäen ja käyttäen.

EU:n luonne, jota ihmisten on vaikea käsittää, olisi jatkossakin toimia aparaattina, joka tukee ja suojelee globaalissa pääomien taistelussa toisiaan vastaan niitä pääomatahoja, jotka ovat EU:ssa saaneet vallan käsiinsä.